

Bloemen van Dewi

Roman

Gilbert Keyzer

©Gilbert Keyzer

Alle personen in deze roman, hun namen, handelingen en gedachten, zijn geheel verzonnen.

1

De wind kwam met vlagen over witgekuifde golven. Er tussenin kon Steven Saris, het zilt proevend op zijn lippen, de warmte van de lentezon voelen.

Ben was voor hem uit gestoven, blaffend achter opvliegende meeuwen aan, over een pad, waar aan weerszijden helmgras en witbloeiende duinrozen groeiden. Daarachter verhieven zich meidoorns, waarvan de talloze bloemen een waas vormden.

Zand schoof over grijze planken en om zijn schoenen heen.

In de verte, bij de branding, kon Steven een gezin met twee kinderen onderscheiden.

Hij ritste zijn jas open en zette een draffe in, met zwaaiende armen, om de nu over het strand rennende labrador, die zich onstuimig gedragen kon, bij de kinderen vandaan te houden.

Vrijwel onmiddellijk nadat hij zich in beweging had gezet, liet zijn lichaam hem genadeloos merken dat hij gisteravond te veel gedronken had.

Duizelig en misselijk hield hij in.

Hoeveel, vroeg hij zich af. Driekwart fles Amerone van eergisteren, een fles Chardonnay tijdens de maaltijd met zijn zoon Brandon. Een twee vingers dikke single malt bij de koffie.

Ik drink me dood, wist Steven. Hij huiverde. Zijn keel voelde aan als karton. De hondenriem glipte uit zijn trillende hand.

Brandon had zich van het vliegveld met een taxi naar Stevens huis laten brengen.

‘Je kunt uiteraard blijven slapen’, bood Steven aan.

‘Doe geen moeite. Ik bel straks een taxi.’

Dit antwoord bracht Steven opluchting. Hij had zijn aanbod spontaan uitgesproken, realiseerde zich daarna, dat hij slechts over schamele logeermogelijkheden beschikte, tenzij hij zijn bed zou afstaan.

Hij is nog nooit blijven slapen. Dat zal ook nooit gebeuren. Waarom vraag ik het dan telkens?

Ik ben een vervelende ouwe zeur geworden.

Steven keek zijn zoon aan.

‘Op je nieuwe boek, jongen! En zoals gewoonlijk wil ik geen presentexemplaar. Ik bestel het vanavond nog!’

Wat was nou toch de titel ook alweer, vroeg hij zich af, onderwijl omhoogkijkend.

Het licht uit de plafonniere schitterde in zijn brillenglazen.

Brandon schreef thrillers, waarvan er een voor de televisie Engelstalig verfilmd was.

Steven beschouwde het werk van zijn zoon als vermakelijk leesvoer, met personages zich meestal van clichés bedienend en waarin zich onwaarschijnlijke taferelen afspeelden. Helden met strakke kaaklijn en doordringende ogen, op zijn minst welgesteld. Uitsluitend prachtige vrouwen. Vlot geschreven onzin. Het verkocht geweldig, in allerlei vertalingen.

‘Je hoeveelste boek is dit nou?’

‘Mijn elfde.’

‘Je elfde! Wat een productiviteit! Ik lees ze altijd met plezier. Ik vind de pikante scenes het leukst.’

Brandon trok een verveeld gezicht.

‘Dat vinden de meeste lezers, pa.’

‘Heb je alweer eens een vaste vriendin?’

Brandon keek zijn vader aan, op een manier die Steven aan Dewi, zijn ex-vrouw deed denken: het gezicht iets afgewend, met wantrouwend kijkende ogen.

‘Voorlopig even niet. Niets serieus’, klonk het vlak.

‘Je bent en blijft een levensgenieter.’

‘Absoluut. Ik heb het mooiste beroep ter wereld. Geen chef die in mijn nek komt hijgen. Ik doe alleen waar ik zin in heb.’

Brandons ogen flonkerden.

Ik zou zijn opmerkingen als neerbuigend kunnen beschouwen. Hij bedoelt het niet kwaad, ik weet dat hij trots op me is.

Mijn schooldirecteuren bezochten me nooit, ze hijgden me hooguit in mijn nek tijdens die ellendige vergaderingen. Ik vind mijn beroep mooier dan het zijne.

Hoe is het mogelijk dat een zoon zo hemelsbreed van zijn vader verschilt? Ik heb mijn leven lang voor klassen gestaan, als een onderwijsmachine. En

ik heb ervan gehouden. Duizenden kinderen heb ik voor me gehad. Enkelen ervan zijn uitgegroeid tot befaamde economen.

Mijn leven is voorbijgegaan als een drietonig lied, met zich herhalende coupletten, alleen gevarieerd door mijn grapjes. Zijn leven is hem een caleidoscoop. Hij moet wel op het mijne neerkijken. Enfin. Lang leve de drank, die overal de scherpe kantjes vanaf spoelt.

‘Wil je er nog een?’ Steven hief de whiskyfles.

Brandon hield zijn handpalm boven het zware glas.

‘Nee, dank je. Ik wil nog schrijven vanavond. En neem jij ook niet meer, pa. Je drinkt te veel. Het is niet goed voor je.’

Net zijn moeder, dacht Steven wrevelig.

‘Ben je alweer eens bij Dewi langs geweest?’ vroeg Steven.

‘Ik vlieg vlak voor de kerst naar haar toe.’

Steven durfde niet te vragen, hoe het met haar ging. Hij dacht zich te herinneren dat Brandon een maand of drie geleden bij haar op Bali langs was geweest.

‘Hoeveel exemplaren heb je nou van al je boeken bij elkaar verkocht?’

Brandons gezicht betrok. Hij streek donkerbruine lokken achterover.

‘Dat heb ik nooit bijgehouden, pa.’

Hij wreef zich het hoge voorhoofd.

‘Honderdduizend, een miljoen?’

Brandon stiet een korte lach uit.

‘Jij met je getallen altijd!’

‘Je kunt er kennelijk van leven.’

‘Niet helemaal. Ik doe er vertaalwerk bij.’

‘Wat vertaal je dan?’

‘Engelstalige thrillers.’

‘Dan doe je dus niet alleen waar je zin in hebt.’

Brandon keek geërgerd.’

‘Het geeft me meer bekendheid.’

‘Over bekendheid had je toch niet te klagen, dacht ik zo.’

Zoals vaker, wanneer Steven te veel doordramde, kwam Brandon overeind, sprak een bedankje voor de maaltijd en een groet uit en verdween als een schim. Steven hoorde de voordeur dichtgaan.

Hij voelde nauwelijks teleurstelling bij het onverhoedse vertrek van zijn zoon. Brandon zou al bellend om een taxi de straat uit wandelen, wist hij. Brandon huurde een appartement in Amstelveen. Soms was hij maanden van huis. Op foto's die zijn zoon stuurde, was te zien dat hij met vrouwen in jacuzzi's lag en danste op tropische stranden.

Soms reisde Brandon door Amerika of Europa, ter promotie van zijn nieuwst verschenen boek. En in ieder stadje een ander schatje.

Met zijn getinte huid en blauwe ogen kon hij volgens Steven vrijwel iedere vrouw krijgen die hij begeerde. Een man van de wereld.

Het is alsof Dewi zich zonder mijn bemoeienis heeft voortgeplant, zoals sommige vrouwelijke ongewervelden zich zonder mannelijk zaad kunnen vermenigvuldigen, zozeer lijkt Brandon in meerdere opzichten op zijn moeder, dacht Steven.

Ook qua gedrag leek Brandon sprekend op haar. Snel geërgerd, spontaan reagerend en toch gesloten van aard en bij gelegenheid enorm behulpzaam.

Dewi had hem nooit toegestaan zich met de opvoeding van hun zoon te bemoeien. Ze koos kleding, speelgoed en scholen voor hem uit, zonder hem hierover ooit te raadplegen.

Brandon had zijn vader, voordat zij aan tafel gingen, geholpen met de ingebruikname van diens nieuwe telefoon en er vervolgens voor gezorgd dat Stevens computer weer behoorlijk werkte.

Waar halen jonge mensen toch die kennis vandaan, had Steven zich afgevraagd.

Iedere keer als Brandon hem op deze manier te hulp schoot, kreeg hij het gevoel dementerende te zijn, een gewaarwording die door het nauwelijks waarnemende hoofdschudden van Brandon aanzienlijk versterkt werd.

Het schoot hem te binnen dat Brandon en hij, afgezien van hun blauwe ogen, wel degelijk een en ander gemeen hadden.

Dewi had een schelle stem, die zij tijdens discussies tot imponerende intensiteit verhief. Brandon liet het zware, wat bedeesd klinkende stemgeluid van zijn vader horen.

Hij was vrijwel even lang als Steven.

Dewi kwam nauwelijks boven de anderhalve meter uit.

Bovendien was Steven ook schrijver. Hij had jaren geleden twee boeken gepubliceerd: een over bedrijfsstatistiek en een over bedrijfscalculatie, beiden voor het hoger onderwijs.

Die overeenkomst bracht echter een ander verschil aan het licht.

Saaie kost, door anderen uitgevonden en door Steven op weliswaar originele wijze beschreven, vergeleken echter met de vrijwel ongebreidelde fantasie van een playboy als Brandon, toch nog steeds wat grauw en fantasieloos.

Steven had graag een roman geschreven. Hij was er eens mee begonnen. Na enorme inspanningen produceerde hij bladzijdenlang kleurloos gedram. Na drie hoofdstukken was hij ermee opgehouden.

Zijn lesboeken haalden de eerste jaren na publicatie ruime oplages. Ruim voor zijn prepensionering werden ze vrijwel niet meer verkocht.

Nog een overeenkomst: straks liggen onze boeken bij de ramsj. Ja, Brandon, ook de jouwe. Niets vergankelijker dan roem. De avonturen van jouw helden verbleken weliswaar langzamer dan de belevenissen van mijn cijfers. Hun vergetelheid is even onontkoombaar.

Alhoewel. Over duizend jaar gelden de wetten die deze cijfers vertegenwoordigen nog steeds. Het is slechts de originaliteit van mijn uitleg ervan die aan het vervagen is.

De zwarte labrador lag kwispelstaartend in zijn mand bij de koude kachel. 'Heeft Brandon nou helemaal geen aandacht voor je gehad? Mensen zijn toch rare wezens, vind je ook niet?'

Ben jankte zachtjes. Steven hurkte naast het dier en klopte het op de flank. 'We gaan zo nog even om.'

Steven was vrijwel zijn hele werkbare leven HBO-docent bedrijfseconomie en statistiek geweest. Vele jaren boekten zijn klassen de hoogste scoringspercentages tijdens tentamens en examens. Zij studeerden uit zijn boeken. Hij bracht de lesstof met grappen en anekdotes, terwijl hij toch goed orde kon houden.

Zo zeer hield hij van zijn beroep, dat hij na het bereiken van zijn prepensioengerechtigde leeftijd, nog een jaar met lesgeven was doorgegaan. Langer mocht hij van het bestuur niet. Hij moest plaats

maken voor jongere docenten. Van collega's, leerlingen en bestuur had hij tijdens zijn afscheidsreceptie een reis naar Bali cadeau gekregen, omdat zij wisten dat Dewi er geboren was. Drie zussen van haar woonden daar in een huis aan de kust.

Dewi was er de afgelopen jaren meerdere keren naartoe gevlogen, meestal alleen. Over hetgeen zij daar uitvoerde, vertelde zij hem vrijwel niets.

Nooit had zij hem meegevraagd.

Of zij er blij mee was, dat hij haar zou vergezellen, liet zij niet merken.

Steven hield niet van lange reizen. Desondanks keek hij naar de vakantie uit. Wellicht zou het hem lukken om wat meer verbintenis met Dewi te bereiken.

Het verblijf in Bali begon hem al snel te vervelen.

Hij kon slecht tegen de enorme hitte en de stank van verbrande brandstof, de verkeerschaos, waar op onregelmatige tijden ook nog eens ceremoniële processies doorheen trokken. Overal werd hij aangeklampt voor taxiriten en werden hem imitatiesieraden en snuisterijen te koop aangeboden.

De hele dag droop hij van het zweet. Hoeveel hij ook dronk, zijn gehemelte bleef droog als een woestijn.

In zee dreef allerlei rotzooi. Zijn zwembroek bleef ongebruikt in zijn koffer. Het geraas van het uitgaansleven, voornamelijk bestaand uit discofeesten om hotelzwembaden heen, was niets voor hem.

Dewi en haar zussen kletsten en roddelden de hele dag door. Dagelijks verlieten zij het huis om te winkelen, marktjes te bezoeken en met allerlei familieleden van haar zussen uit eten te gaan. Steven werd nooit meegevraagd, drong zich een paar keer op, werd vervolgens aan tafel vrijwel volkomen genegeerd. Hij trok er een paar keer in zijn eentje in een huurauto of op een brommertje op uit, zonder meer te ontdekken dan vage vergezichten. Steven werd flink verkouden, kreeg diarree van het scherpe voedsel en begon naar huis te verlangen.

Hij knipte op een avond zijn nagels, waarop Dewi hem uitfoeterde, omdat dit als een gebrek aan respect werd beschouwd.

'Gebrek aan respect voor wie? Niemand ziet het toch? O ja, de goden. Die zien ook hoe we schijten, toch?'

Zij had hem niet geantwoord.

Daags voor het vertrek naar Nederland, terwijl zij de laatste avondmaaltijd in het huis van Dewi's zussen gebruikten, had Dewi verklaard niet terug naar Nederland terug te reizen.

Stomverbaasd had hij haar aangegaapt, zich bewust van de vijandige, op sensatiebeluste blikken van zijn schoonzussen. Hun ogen glansden in het schaarse licht. Zij keken hem aan, met enigszins van hem af gedraaide gezichten.

Steven herinnerde zich het gezoef van de plafondventilator, die de stilte aan stukken maaide.

'Hoelang wil je dan nog blijven?'

'Totdat ik zin heb om terug te gaan. Brandon komt over negen of tien dagen. Dan zie ik wel verder.'

Op het terrein van een nabijgelegen hotel barstte de stampende herrie los van een dansfeest.

Dewi's zwarte ogen stonden ondoorgrondelijker dan ooit. Zij glimlachte flauwtjes.

'Is het de stille kracht?' had hij gegruip.

Ze begrepen hem niet.

Hij keek ze beurtelings aan.

Zij keken bij hem vandaan. Drie zussen met blauwzwart haar, waar zilverdraden doorheen liepen.

Dewi had haar haren vlak voor de reis laten verven. Donkerrood was de bedoeling.

Zij verliet met oranje haren de kappersstoel. Ze was er uiteraard niet tevreden over geweest en had met haar verdragende stem de kapster toegevoegd, dat zij met die kleur op een Orang oetan leek en dat de kapster een ander beroep uit moest kiezen. Het oranje was al spoedig tot vuilgeel verbleekt.

Op dat ogenblik was het, daar in dat Balinese huis vol kitschmeubelen en prularia, tot hem doorgedrongen dat Dewi nooit meer naar Nederland zou komen. Steven snoof snot op en vreesde dat zij hierdoor dachten dat hij huilde.

Met een ruk was hij van tafel opgestaan en had hij zich naar hun slaapkamer gerept.

Hij had zijn reiskoffer met kleding volgepropt, de rest van zijn bezittingen in een schoudertas opgeborgen en was er vandoor gegaan, via de achteringang van het huis, om hen te ontlopen.

Hij moest zich beheersen om niet tegen het familietempeltje aan te trappen. De koffer op wieltjes achter zich aantrekkend passeerde hij het hotel, alwaar jonge gasten boven de herrie uit probeerden te joelen en palmbomen van onderaf door blauw spotjeslicht bestraald werden.

Kilometerslang liep hij in de richting van het vliegveld, zonder dat er een bus of taxi passeerde.

Zo zeer was hij van slag geraakt, dat hij pas vlak bij het tweede hotel dat hij zag, zich afvroeg waarom hij zijn huurauto niet gebruikt had.

In dit derde of vierderangs hotel heerste althans stilte. Op zijn kamer joeg hij kakkerlakken van zijn laken en strekte zich uit, drijfnat van transpiratie.

Hij keek op zijn telefoon. Zij had geen poging ondernomen om hem te bereiken.

Steven herinnerde zich dat hij een paar dagen geleden grappen over de verkleuring van haar kapsel had gemaakt, in bijzijn van haar zussen.

Ik heb haar gezichtsverlies bezorgd, wist hij. Zo erg was dat toch niet? Zij maakten zich veel vaker vrolijk over hem. Schepten, als hij even van zijn bord wegkeek schelpdieren en inktvisjes, waaraan hij gruwelijk de pest had op zijn bord en raakten over zijn van afschuw vertrokken gezicht niet uitgelachen.

Ik had het kunnen zien aankomen, dacht hij in het vliegtuig.

Zij waren van elkaar vervreemd geraakt, gescheiden door een haast tastbare, langzaam toenemende zwaarte. In enkele opzichten waren zij zelfs nooit anders dan vreemden voor elkaar geweest.

Hoe zou zij haar leven in Nederland zomaar op kunnen geven? Zij vormde het middelpunt van een uitgebreid netwerk aan vriendinnen, kennissen en connecties, allemaal ontmoet tijdens haar carrière als schooldirectrice. Zij was al op haar vijfenvijftigste met pensioen gegaan en had zich sindsdien geen moment verveeld. Dewi ging uit met vriendinnen, volgde en gaf kooklessen en onderhield haar netwerk aan bekenden, door het organiseren van workshops, alwaar de ontwikkelingen in het onderwijs werden besproken en allerlei groepsactiviteiten voor leerkrachten werden

georganiseerd. Daarnaast wist zij tijd te vinden om contact met haar zussen en talrijke andere familieleden te onderhouden.

Haar tomeloze energie imponeerde hem al sinds zij een verhouding kregen.

Dewi was op Bali geboren en op drieëntwintigjarige leeftijd naar Nederland geëmigreerd om pedagogiek en management te studeren.

Al snel nadat zij met elkaar omgingen, had Steven gemerkt dat zij haar leven in enkele opzichten voor hem afgeschermd hield. Zij gaf hem geen toegang tot haar bankrekeningen en vertelde hem vrijwel nooit uit zichzelf met wie zij uitging. Dewi stond hem niet toe om de brieven die zij uit Bali ontving te openen en te lezen. Zij bewaarde ze in een bureaulade, waarvan zij de sleutel verborg.

Hij was er uiteindelijk aan gewend geraakt. Ruzie maakten zij vrijwel nooit. Niemand probeerde de baas te spelen. In bed kwam hij niets tekort en gedroeg zij zich met een passie, die hem soms te veel werd. Zij werd rustiger, naarmate de jaren vorderden.

Dewi vond het prettig elkaars hand vast te houden, totdat zij in slaap vielen.

Dat was het dan. Of niet? Hoe gaat dat met haar AOW straks? Misschien heeft ze de gezamenlijke rekeningen wel leeggehaald.

Eenzestig wordt ze deze herfst. De helft van haar leven heeft ze met me doorgebracht. Het zal toch niet zo zijn, dat ze op Bali een minnaar heeft gevonden? Op haar leeftijd?

Steven keek uit op dekens van witte wolken, een wereld vol bedrog en onzekerheid verhullend.

Je moet niet altijd het ergste denken. Je zal zien dat ze je over een paar weken belt met het verzoek om haar van het vliegveld op te halen. Ze is nou eenmaal eigenzinnig.

Het ergste? Ik vraag me af of ik haar zou missen.

Ik ben een sukkel geweest. Ik kan niet op haar bankrekeningen kijken. Zij wel op de mijne. Op Schiphol zocht hij een bankautomaat op. Naar het saldo van hun gezamenlijke rekening te oordelen, leek zij geen dan wel geen grote bedragen te hebben opgenomen. Hij had geen idee wat zij op de hare had staan.

De daaropvolgende maanden had Steven dikwijls overwogen haar te bellen. Hij kon zich er niet toe brengen. Hij probeerde te koken zoals zij het deed, met royaal gebruik van kruiden en specerijen. Het smaakte hem nooit.

Hij ontving een brief van haar, waarin zij hem op zakelijke toon verzocht om haar bezittingen, beeldjes, wajangpoppen, sarongs, sierraden en waaiers die zij van haar ouders geërfd had en haar fotoboeken, naar Bali te verschepen. Steven voldeed aan haar verzoek en stuurde haar scheidingspapieren, die hij ingevuld retour kreeg. Zij zouden geen aanspraak op elkaars pensioenen maken. Volgens afspraak verkocht hij hun huis, waarna hij de helft van de transactiewinst op haar rekening stortte.

Een oude liefde, als een bloeiende struik, waarvan de helft van de knoppen nooit open was gegaan, heel langzaam verdord en uitgegraven.

Steven had nooit een traan om het verliezen van Dewi gelaten.

Hij kon de sleutel van de bureaulade niet vinden en brak het slot open. De brieven waren in het Indonesisch geschreven.

Waarom heeft zij ze dan voor me verborgen, vroeg hij zich af. Zou zij nou werkelijk hebben gelooft, dat ik ze aan een vertaler zou presenteren? Zij lijkt me toch een tikje paranoïde.

Hij stond op het punt de brieven te verscheuren, toen de mogelijkheid hem te binnen schoot, ze inderdaad te laten vertalen.

Misschien wordt het me duidelijk, waarom ze is achtergebleven. Wil ik dat wel weten? Wat heb ik aan die kennis?

Steven wierp de brieven in de bureaulade.

De leegte om hem heen hinderde hem eerst, als een ongenoegen over een afspraak tot bezoek, die niet nagekomen werd. Steven werd boos op haar. Hij kreeg er spijt van, zo meegaand te zijn geweest in de boedelscheiding.

Wanneer heb ik voor het laatst gehuild, vroeg hij zich af. Het lijkt soms wel of ik al dood ben, zo lijkt mijn leven zich om me heen af te spelen.

Ineens kwam hem de geboorte van hun zoon voor ogen. Hij had gehuild, niet van geluk, zoals Dewi en de verloskundige dachten, hij hilde van verdriet, omdat zo'n prachtig, volmaakt mensje ooit ten onder zou gaan.

Dewi had zich voor hem gegeneerd. Als je als man dan zo nodig huilen moet, doe dat dan wanneer je alleen bent!

Steven ontmoette Brandon twee, drie keer per jaar. Het grootste deel van zijn vrije tijd bracht hij door met urenlange wandelingen met Ben, een labrador die hij een jaar na de vakantie op Bali in huis had gehaald. Een keer per week speelde hij zijn schaakpartij bij de plaatselijke club. Af en toe ontmoette hij ex-collega's, met wie hij een kroeg of bowlingbaan bezocht.

Geen beter leven dan een saai leven, vond Steven. Geen verrassingen of onverwachte gebeurtenissen, tenzij op de vierenzestig velden.

Als je alle zetten van de tegenstander kon voorzien, speelde je volmaakt. Het moet mogelijk zijn een systeem te ontwikkelen, waarin alle gebeurtenissen in mensenlevens te voorspellen zijn. Zo werd het mogelijk de toekomst te berekenen.

Wie zou zo willen leven?

Zo kon hij uren filosoferen.

Ben denderde inderdaad op de kinderen af, die echter niet schrokken, de labrador als speelmaatje verwelkomden en met de kwispelstaartende hond, in hun regenlaarsjes de branding tegemoet renden. Higgend bereikte Steven het gezelschap. Zuur borrelde op naar zijn keel.

'Dag Steven kerel! Wat goed om je weer eens tegen te komen!' riep de man.

Een bekend gezicht. Wie het is weet ik niet meer, dacht Steven. Hij keek door zijn montuur loze brillenglazen naar een kalende veertiger met een gebogen rug. Niet iemand van de bowlingbaan of de schaakclub.

'Ik ben Tommy, een ex-collega van je!'

De vrouw van Tommy riep iets naar de joelende kinderen, die samen met Ben voor de brandingsgolven uit renden. Zij werden door schuim bespat. Steven herkende hem.

'Sorry, ik was heel even...' Hij hoefde nog net niet te schreeuwen om zich verstaanbaar te maken. Steven stak zijn hand uit.

'Tommy, hoe is het nou?'

Tommy grijnsde en maakte een gebaar naar vrouw en kinderen. Haarslierten woeien om de achterzijde van zijn schedel heen.

‘Theresa’, stelde zijn vrouw zich voor. Zij was een struise blondine, iets langer dan haar man. Haarlokken woeien voor haar gelaat.

‘Geniet je van je pensioen?’ vroeg Tommy.

Steven maakte een soortgelijk gebaar naar zijn hond.

‘Het is een rustige tijd. Ik zie mijn zoon Brandon heel af en toe. Ik schaak en ik wandel. Af en toe kom ik iemand tegen, die ook zijn of haar hond uitlaat. Dan maak ik wel eens een praatje. Het liefst gaf ik weer les.’

‘We komen docenten tekort’, beweerde Tommy.

‘Het bestuur wilde me niet meer.’

‘Er zit nu een ander bestuur. En je hoeft niet in dienst te komen. Kom eens met me praten. Ik ben inmiddels rector, dus maak je geen zorgen.’

‘Ik maak me tegenwoordig nergens meer zorgen over.’

Steven herinnerde zich een bijeenkomst in de aula, een paar jaar voor zijn prepensioen, alwaar de docenten door een jonge vrouw met een microfoon werden toegesproken. Zij was door het bestuur ingehuurd om hen de blik op de toekomst te verfrissen. Het hoger onderwijs, zo beweerde zij, moest af van het stoffige imago en grijze hoofden.

Steven was opgestaan en de aula uitgelopen, gevolgd door andere grijzen.

Ik zou het op zich wel leuk vinden. Ik ben er denk ik te oud voor, dacht Steven. Hij keek naar Ben, Theresa en de kinderen.

Ben blafte. De vloed kwam opzetten in bruisende golven. Langs de vloedlijn trilde blaasjeswier, waar een krabbetje onder vandaan kroop.

‘Denk er eens over na’, stelde Tommy voor.’

‘Zal ik doen.’

‘Loop anders met ons mee’, stelde Theresa voor.

Het gezelschap bewoog zich over het strand, in de richting van het verharde pad, waarlangs Steven gekomen was. Ben schudde zijn vacht droog, waarbij zijn oren klapperden.

De schreeuwende en lachende kinderen sprongen bij hem vandaan.

‘Is er veel veranderd in de lesstof?’

‘Nauwelijks’, beweerde Tommy. ‘Ik weet zeker dat je binnen no time als vanouds je cabaret voor de klas staat op te voeren.’

Hij begon Theresa over Stevens klassikale grappen te vertellen.

‘Het was heus niet altijd zo’n feest hoor’, brak Steven in. ‘Soms had je van die klieren in de klas, die moest ik er dan uitsturen. En dan kreeg je een grote mond of werd je in je gezicht uitgelachen. En achter je rug uiteraard. Ik heb wat fietsbanden lek gestoken in die jaren.’

Theresa lachte. ‘Woon je alleen, Steven, of heb je een vrouw? Of een man?’ vroeg zij.

Zij was tussen de mannen in komen lopen en gaf hen ieder een arm.

‘Ik was getrouwd. Ze is bijna twee jaar geleden om het leven gekomen.’

‘Was ze ziek?’

‘Ze stond in een file op de snelweg. Er is een vrachtauto op haar ingereden.

Zij was op slag dood.’

‘O, wat vreselijk!’

‘Als zij geleden zou hebben, was het pas vreselijk geweest. Wel beschouwd is het een geweldig einde. Ze heeft er niets van gemerkt, volgens de lijkschouwer. Ze moet onmiddellijk gestorven zijn. Ik zou ervoor tekenen om ook zo te gaan.’

Verbijsterd keek zij naar hem. Steven bleef voor zich uit kijken.

Wat zijn dat toch ook voor vragen, dacht hij geërgerd.

Het gaat haar niets aan.

‘Volgens mij betreft het hier een van je minder geslaagde grappen’, meende Tommy.

‘Volgens mij ook. Ik maak mijn excuses.’

‘Dat was inderdaad helemaal niet leuk’, vond Theresa. ‘Wat heb je eraan om zoiets verschrikkelijks te verzinnen?’

Steven haalde zijn schouders op.

‘Dewi heet ze, toch?’ vroeg Tommy.

Steven knikte. ‘We zijn gescheiden.’

Zij hadden het verharde pad bereikt. Steven hijgde. Zijn gezicht was vochtig geworden. Hij voelde zich misselijk.

Straks zak ik in elkaar waar zij bij zijn, vreesde hij.

‘Gaat het wel goed met je? Je ziet zo wit’, vond Theresa, terwijl ze hem losliet.

‘Ik ben een beetje buiten adem, dat is alles.’

‘Zullen we wat gaan drinken in die strandtent daar?’ stelde Tommy voor, wijzend op een paviljoen met een terras achter glazen panelen.

Steven verlangde enorm naar wijn. Hij wilde dit voor hen verborgen houden, omdat het pas even na elven was.

‘Ik moet er vandoor. Ik bel je nog wel.’

Steven riep Ben, groette kort zonder oogcontact te maken en liep bij hen vandaan.

Ben bleef achter om met de kinderen te stoeien. Zij probeerden hem te vangen. Vrolijk blaffend ontweek de labrador de handjes. Slechts na herhaaldelijk roepen wist Steven de labrador zover te krijgen hem te volgen. Hij zwaaide kort naar het gezelschap. Zij zwaaiden terug. Draaierig zwoegde Steven over het heuvelopwaarts lopende pad.

Nadat hij van zijn strandwandeling thuisgekomen was, dronk hij enkele glazen water en ging op bed liggen.

Na uren zweven tussen waken en slapen, ontwaakte hij door een volle blaas en merkte hij dat Ben naast hem lag. De hond duwde zijn neus tegen Stevens gezicht en zuchtte onwelriekende lucht.

‘Ik dacht dat ik je dat verboden had, ouwe jongen. Ik ga toch ook niet in jouw mand liggen?’

Daas bezocht hij het toilet, ging de trap af, gevolgd door de labrador en koos in de woonkamer een wijnfles uit het rek.

Als Tommy nou niet over haar begonnen was, zou ik wel met ze mee zijn gegaan. Wijn of geen wijn. Ik had koffie kunnen bestellen.

Ik vind het wel een aardige vent. Een beetje hyper af en toe, heel collegiaal. En nu deze kans. Een uurtje of acht per week voor de klas. Het geld heb ik niet nodig. Ik zou het, denk ik, aangenaam vinden om wat vaker onder de mensen te zijn. En m’n vak uit te oefenen. Zou het me nog lukken om ze mijn enthousiasme over te brengen? Ik herinner me de meeste grappen die ik ooit heb gemaakt. En ik ben goed in improviseren. Het telefoonnummer van Tommy kon hij meer vinden. Hij belde de hogeschool. Degene die hem te woord stond, wilde hem het nummer niet geven.

Steven besloot om onaangekondigd langs te gaan.

Tot zijn verbazing werd hij door Theresa gebeld. Zij nodigde hem uit om komende zaterdag te komen eten.

‘Breng je Ben mee?’

Hij liet de labrador uit in door kreupelhout omgeven grasland en controleerde de vacht na thuiskomst.

Drie teken, in een rijtje vlak bij de hals. Steven haalde de tekentang tevoorschijn, waarop Ben jammerend achteruit week.

‘Het is voor je eigen bestwil, ouwe jongen.’

Steven zorgde ervoor dat de labrador op zijn zij lag, knielde boven de hond en plaatste de tang vlak boven de huid. Het lukte hem de parasieten met kop en al te verwijderen. Ben jankte het telkens uit.